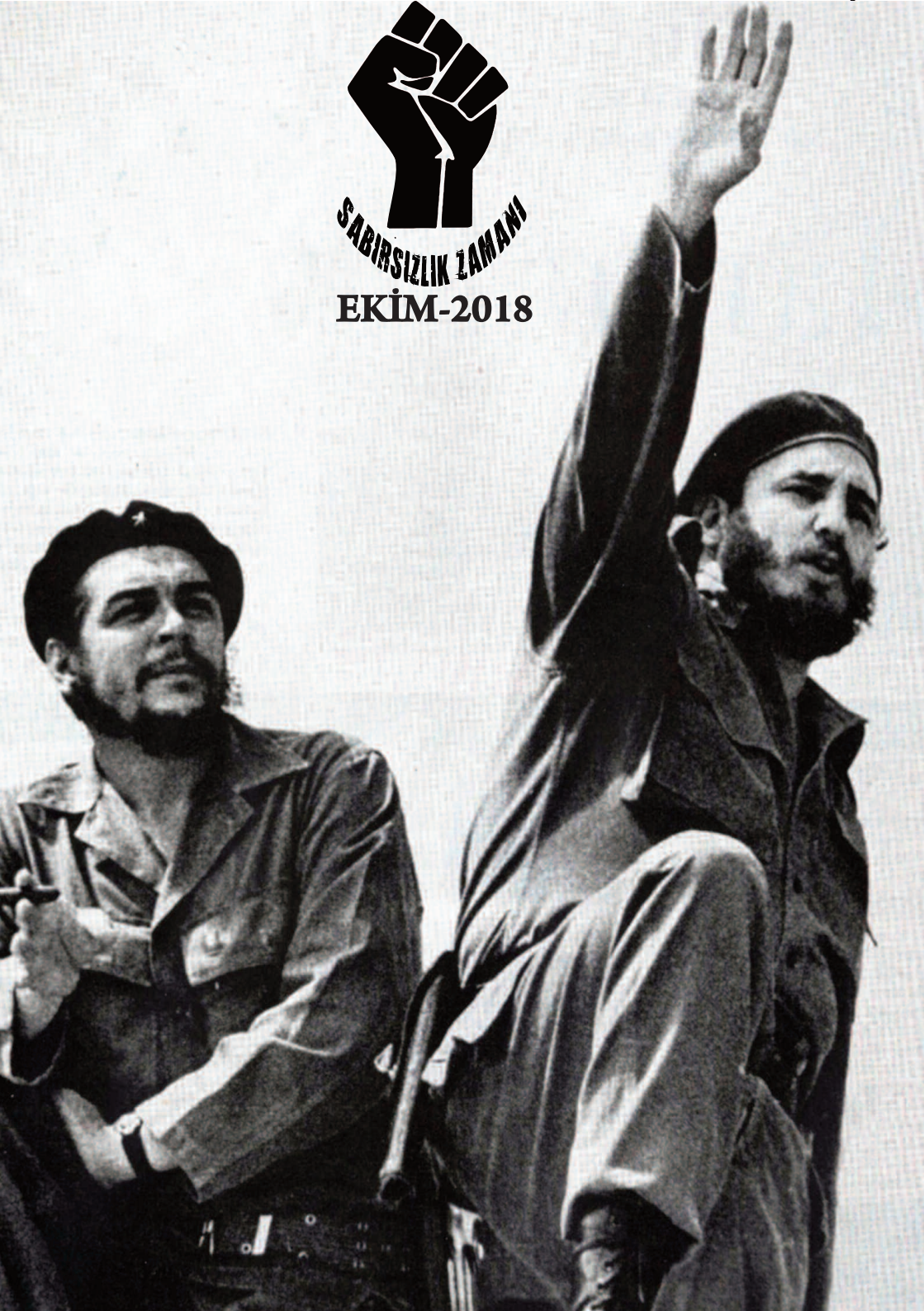

SABIRSIZLIK ZAMANI
EKİM-2018

İÇİNDEKİLER

Küba'da Eğitim Sistemi

**S. Zamanı
Antakya**

Gelecek Sosyalizm

Nazlı Can

Sağlığa Giden Yol Sosyalizmden Geçer

S. Zamanı Adana

Küba'yı Anlamak

Z. Vasily

Angela Davis (Şiir)

Nicolas Guillen

Küba Devrimi'nin Kalbi

S. Zamanı Okuru

Uluslararası Gençlik Hareketi Üzerine

Adana'dan bir DÖB'lü

Merhaba,

Sabırsızlık Zamanı fanzini'nin Ekim sayısıyla yeniden aranızdayız.

Bu sayıda Latin Amerika'nın tarihsel sömürülme geleneğini yerle bir eden bir devrimle –Küba Devrimi- ile karşınıza çıkıyoruz.

1952 yılında Fulgencio Batista'nın zulmü ve ülkeyi ABD'ye doğrudan peşkeş çekmeye başlamasıyla başlayan gerici-diktatörlük sürecini sonlandıran Fidel ve yoldaşlarının mücadelesinde izlediği yollar, halk ile birlikte omuz omuza verilen görkemli ama mütevazı mücadelenin devrim tarihine olan katkısı yadsınmaz.

Biz de bu mücadelenin bize öğretebileceği şeyler olduğunu düşündük ve bu sayının büyük bir kısmını Küba Devrimine ayırdık. Aynı zamanda sosyalizmin Küba'da güncel olarak neler yaşandığı ve sosyalizmin kazanımlarının neler olduğu üzerinde durmak istedik. Bu nedenlerle fanzinimizin bu sayısında Küba Devrimi'nin önderleri Fidel Castro Ruz ve Ernesto Che Guevara'nın hayatlarını ve devrim öncesi ve devrim sonrasında karşılaştıklarını inceleyen bir yazımızın yanı sıra ismi onlar kadar bilinmeyen ancak onlar kadar büyük önem arz eden Sierra Maestra'nın ilk kadın gerillası, Celia Sanchez'i anlatan bir yazımız olacak. Eğitim, sağlık, kadın hakları ve ambargo gibi konuları da incelediğimiz bu sayıda Küba'da sosyalizmi ve onun getirilerini de sizlere sunuyoruz. Ayrıca, Küba hakkında güzel bir film önerimiz de bulunmaktadır.

Keyifli okumalar, bir sonraki sayımızda görüşmek dileğiyle...

KÜBA'DA EĞİTİM SİSTEMİ

Küba, vatandaşlarının eğitim hakkından yararlanmasına çok büyük önem vermektedir. Vatandaşların bu haktan yararlanmaları için kurumsal ve yapısal engellerin ortadan kaldırılması, Küba'nın eğitim politikasının önemli önceliklerinden biridir.

Bu hedefe yönelik olarak alınan ilk devrimci önlemler, cehaleti ortadan kaldırmak ve bugün artık gerçekleşmiş olan eğitimin her düzeyinde ücretsiz ve evrensel bir kamu hizmeti olmasının sağlanması olmuştur.

Küba Devleti katılımcı, sistematik ve yeni kuşakların gelişimine dayalı bir ulusal eğitim sisteminin yapılandırılması ve işleyişinden sorumludur. Bu iş-

levleri halkın kendi örgütlerinin katılımını ve desteğini alarak yapar. Herkesin görevi ve hakkı olan eğitim Küba'da başarıyla hayata geçirilmiştir. Yaş, cinsiyet, ırk, din ve ikamet yeri ayrımı yapılmaksızın herkes bu haktan eşit bir şekilde yararlanır. Küba eğitim sisteminin asıl ilkesi teoriyle

pratiği, okulla hayatı, eğitimle üretimi birbiriyle bağdaştırmaktır.

Küba eğitim sistemi; her bir öğrencinin özelliklerine, ilgilerine ve yeteneklerine göre gereksinim duyduğu eğitimi sağlamaktadır. Eğitim her seviyede hiçbir ücret talep edilmek-

sizinin sağlanmaktadır. Devlet, tüm öğrenciler için geniş bir burs sistemi oluşturmakta ve öğretimin evrenselleşmesi için çalışanlara da birçok

öğrenim olanağı sağlanmaktadır. Bundan 48 yıl önce yani Ocak 1959'da devrimci ordu Havana'ya girdiğinde, nüfusun yaklaşık dörtte birinin okuma yazması yoktu ve okul çağındaki çocukların yüzde 54'ü ise hiç okul yüzü görmemişti.

Devrimci hükümet bu tabloyu tersine çevirmek için hemen işe koyuldu. Devrimden sonra hızla çözüm bekleyen sayısız sorunlar vardı elbette, yine de devrimci hükümet okur-yazarlıktan

y o k s u n -

l u k l a

m ü c a -

d e l e y i

ö n c e l i k

s ı r a l a -

m a s ı n d a

b a ş l a r a

a l d ı v e

d e v r i m -

d e n

h e m e n

ü ç a y

s o n r a

M a r t

1959'da Temel Eğitim ve Okuma Yazma Öğretimi Ulusal Komitesi kuruldu. "Her okur-yazar olamayana bir eğitmen, her eğitmene bir okur-yazar olamayan" ve "Bilmiyorsan öğren, biliyorsan öğret" sloganlarıyla başlatılan okuma-yazma seferberliğine ortaöğretim gençliğinden işçilere kadar on binlerce kişi katıldı. 1961 yılında, milyonlarca insana okuma yazma öğ

retmek için 100 binden fazla gencin katılımıyla gerçekleştirilen ve bir yıl süren bir kampanyayla okuma yazma sorunu büyük ölçüde ortadan kaldırılmıştır.

Devrimin zafer kazanmasından önce mevcut olan okul sayısı 7.674'den 12.442'ye yükseltmiştir.

Eğitim her seviyede parasız hale getirilmiştir. Öğrencilerin onuncu sınıfa kadar eğitime devam etmeleri zorunlu

hale getirilmiştir.

K ü -

b a ' d a

h e r 42

v a t a n -

d a ş a b i r

ö ğ r e t -

m e n

d ü ş -

m e k t e -

d i r . B u

d a K ü b a

e ğ i t i m

s i s t e m i -

n i n u l a ş t ı ğ ı

oldukça yüksek seviyeyi göstermektedir. 5 ile 14 yaş arası ilköğrenim oranı %100. Lise ve yüksek öğretim mezunlarının istihdamı devlet güvencesine alınmıştır. Herkese üniversiteye kadar eğitim imkanı veriliyor. Ülkede her bireye üniversiteye kadar eğitim olanağı sunulmuştur. Üniversiteye devam 12 yıllık orta öğretimi bitirme diplomasına bağlıdır. Üniversiteye girişte, her yük

sek öğretim kurumu, kendi sınavını yapmaktadır. Bunun yanında, yapılan merkezi sınav ve öğrencinin orta öğretim notları da üniversiteye girişte etkili olmaktadır.

Küba'da üniversiteler, Eğitim Bakanlığı'ndan ayrı bir kurum olan Yüksek Öğretim Bakanlığı'na bağlıdır. Diğer düzeylerde olduğu gibi yüksek öğretimde de kitaplar ve diğer öğretim gereçleri ücretsizdir. Yüksek öğretim temelde beş yıl sürmekte, bunun yanında dört ve altı yıllık programlar da bulunmaktadır.

Ülke genelinde, toplam 49 tane üniversite, ayrıca Yüksek Öğrenim Bakanlığı üniversitelerine bağlı 73 Araştırma Merkezi vardır. 2004 yılı verilerine göre üniversitelerde, 125 binden fazla öğrenci öğrenim görmektedir. Ülke genelinde, 300'den fazla yüksek lisans, 140'tan fazla doktora programı vardır. Yüksek Öğrenim Bakanlığı'nca 35 bilimsel dergi yayınlanmaktadır. Yaklaşık 110 ülkeden 17 bin yabancı öğrenci, Küba'daki çeşitli üniversitelerde eğitim görüyor. Bunların 5 bini tıp fakültelerinde. Şu anda bu

tıp fakültelerinden mezun olmuş 25 bin doktor, Latin Amerika ve Afrika'da, daha önce hiç doktorun gitmediği, yoksul bölgelerde görev yapıyor.

Türkiye'deki lise düzeyine denk düşen üniversite öncesi eğitim ve mesleki teknik eğitimden mezun olanlar için devlet iş garantisi vermektedir. 2005 verilerine göre Küba'da işsizlik yüzde 2'dir. Herhangi bir nedenden dolayı eğitim dışı kalan ve eğitimlerine devam etmek isteyen 17-29 yaş arası gençler, haftada 4 gün, günde 3 saat ya üniversiteye hazırlık ya da meslek edindirme programına devam edebilmektedir. Bu öğrenciler, katıldıkları bu programlar için mali yardım (maaş) almaktadırlar.

Maaş ödeme nedeni ise, bu gençlerin eğitim almalarının ülkenin ilerlemesi için gerekli olması ve onların kendilerini üretim sürecinin dışında ve pasif bireyler olarak hissetmelerini engellemektir. Sosyalizm güncelliğini ve gerçekliğini bugün Küba'da eğitim alanında da gösteriyor.

Antakya'dan Bir Sabırsızlık Zamanı Okuru

GELECEK SOSYALİZM!

'...Sosyalizm,
Devirmek dağları elbirliğiyle,
Ama elimizin öz biçimi,
Öz sıcaklığını yitirmeden.
Yahut, mesela,
Sevgilimizin bizden ne şan, ne para,
Vefadan başka bir şey beklemeyişi...
Sosyalizm,
Yani yurttaş ödevi sayılması bahtiyarlığın...
Ve hepsinden önemlisi,
Çocukların ama bütün çocukların,
Kırmızı elmalar gibi gülüşü..."

Nazım Hikmet

Sosyalizm; sınıfların, sınırların, baskının tamamen ortadan kalkacağı komünizmin ön aşamasıdır. Bu aşama işçi sınıfının önderliğinde ırkçılık, bencillik, kadınlar üzerinde kurulu olan ataerkinin, sömürücü sistemlerin kalıntılarının silindiği ve insanların ortak yaşam ve üretim biçimini benimsemeye başladığı bir aşamadır.

Sosyalizm kapitalizmin bağrında yeşeren, maddi gerekliliklerini yine kapitalizmin yarattığı bir sistemdir. Kapitalizmin iç çelişkileri, yapısal bunalımı, ekonomik ve siyasi krizleri; üretimi ve insanlığın gelişimini engeller. Üretim sistemine bağlı olarak yaşanan bu sorunlar ise ancak üretim sisteminin değişimi ile ilerletilebilir. Ve bunu sağlayacak olan işçi sınıfının önderliğinde yapılacak sosyalist bir devrimdir.

Sosyalizm ilk olarak 1917'de Sovyetlerde kurulmuştur. Ardından Bulgaristan, Yugoslavya, Polonya, Doğu Almanya, Çekoslovakya, Küba gibi ülkelerde demokratik halk devrimlerini ekonomide, toplumsal hayatta, üretimde takip eden

sosyalist devrimler olmuştur.

Fidel ve Raul Castro ise Meksika'ya sürgün edildiler. Meksika'da sürgünde olan birçok Kübalı, Arjantinli bir doktor olan Che Guevera ile tanıştılar ve yeniden örgütlenme sürecine girdiler. Ardından Meksika'da askeri eğitim aldıktan sonra 1956'da Granma yatına binerek Küba'ya geri döndüler. Küba'da Sierra Maestra dağlarına çıkarken Küba Hava Kuvvetleri tarafından saldırıya uğradılar. Saldırıdan geriye 12 kişi kalmıştı. Che'nin, Fidel'in, Raul'un ve Camillio'nun da içinde bulunduğu bu 12 kişi Batista'nın garnizonlarına saldırılar düzenliyor, faşistleri cezalandırıyorlardı.

Batista ise hem gerillalara yönelik, hem de ülke içerisindeki halka yönelik kanlı saldırılar düzenliyordu.

Daha çok Küba Devleti için ağır kayıpların yaşandığı bu çatışmalar devrimcilerin Santa Clara'yı ele geçirmesine ve Batista'nın ülkeyi terk edip kaçmasına kadar sürdü. Ve 1 Ocak 1959'da Küba sosyalist sisteme geçmiş bulunuyordu...

Sierra Maestra dağlarında yoldaşlarının ölümlerine tanıklık edilmiş, teçhizat konusunda devrimcilerden kat kat üstün olan Küba Devleti ile en ağır koşullarda

savaşlar verilmiş, gerçekçi olup imkansız olan istenmiş ve SOSYALİZM Küba'ya gelmişti.

Peki bugün hala sosyalist olan Küba'da devrimden sonra neler gerçekleşti ve sosyalist sistem nasıl işliyor?

- Küba'da sosyalist devrim gerçekleştikten sonra yabancı işletmeler kamulaştırıldı, yabancıların Küba'dan toprak alması yasaklandı.
- Toprak reformu gerçekleştirildi. Toprak reformu ile büyük toprak sahiplerinin topraklarına el konuldu, el konulan topraklar bölüştü ve yaklaşık 200.000 çiftçi toprak sahibi oldu.
- İlk altı ay içinde, 1000 kilometre yol yapıldı, su sistemi ve temizlik projelerine 300 milyon dolar harcandı. Evsizlik sorununa çözüm olmak üzere her ay 800'ün üzerinde yeni konut yapıldı ve çocuklar için ana okulları, yaşlılar ve engelliler için ise huzurevleri ve bakım merkezleri açıldı.
- Hakimler ve politikacıların maaşları düşürüldü ve düşük seviyedeki devlet memurlarının maaşları artırıldı. Bütün yöneticiler yılda bir ay tarlalarda ya da üretimde çalışıyor.

yasaklamalarla, baskılarla sürdürülen kapitalizmi değil, sosyalizmi tercih edecektir. Ve günümüzde sosyalizm ihtiyaçtan öte bir zorunluluk haline gelmiştir. Sosyalizme giden süreci hızlandırmak için ise toplumun bütün kesimlerinden ezilenlerin harekete geçmesi, örgütlenmesi gerekir.

Tarihi yazanlar bizlere sağlam ve güçlü örnekler bıraktılar. Arjantinli bir doktorken Küba'ya gelerek yaşamını devrim mücadelesine adayın Che Guevera, 26 Temmuz'da komünizm yolunda ilk kıvılcımı yakan Fidel ve Raul Castro gibi nice örneğimiz ve yoldaşlarımız var.

Safları sıkılaştıralım yoldaşlar!

Bütün baskı ve saldırılara rağmen bugüne dek ayakta kalarak umudumuzu ve geleceğimizi diri tutan Küba'ya selam olsun!

Nazlı CAN

SAĞLIĞA GİDEN YOL, SOSYALİZMDEN GEÇER!

Küba'nın sağlık, eğitim, ekonomik, kültürel, politik sistemi dünya çapında dikkat çekiyor. Örneğin, en gelişmiş kapitalist ülkelerde dahi Küba'daki sağlık sistemine ulaşamayan sağlık sistemi, herkes için merak konusu! Fakat Küba'yı inceleyen bazı kişiler Küba'nın sosyalist yapısını ya gözden kaçırıyor (görmemek için kör olmak gerekiyor, çünkü dünyadaki tek sosyalist ülke) ya da sosyalizmi bilinçli olarak ön plana çıkarmıyorlar. Ve Küba'daki sosyalist, eşitlikçi modeli kendi kapitalist ülkelerinde uygulama gibi absürt bir sonuçla yazılarını bitiriyorlar.

Fakat bozuk düzende sağlam çark olur mu? Olmaz!

Sömürünün olduğu bütün toplumlarda, zengin kesim daha iyi yaşarken, öbür kesimler bu haklardan mahrum kalacaktır. İşte bütün sır burada. Küba bu çelişkiyi kaldıracak bir devrimi gerçekleştirdiği için şu an bu noktadadır.

Küba'daki sağlık sistemini iyice anlayabilmemiz için, Küba'daki ekonomik ve toplumsal sistemi irdelememiz gerekiyor. Çünkü sağlık sistemi içinde bulunduğumuz sisteme göre şekillenir. Küba, 1959'da gerçekleşen

devrimden

sonra; tüm halkına kendilerine ait evler, daha iyi beslenme, ücretsiz eğitim, düzenli maaş ödemeleri ve çalışma koşullarında iyileştirmeler gibi koşulları sağlamıştır. Bütün bunlar sağlıklı bir yaşamı getirecek ölçütlerdir. Devrimden sonraki sağlık sitemini daha iyi görebilmek için, devrimden önceki yaşantıya bakmamız gerekiyor.

Küba'da devrimden önce, az sayıda zengin için özel sağlık sistemi bulunurken, nüfusun geri kalanı yetersiz, kalitesiz sağlık hizmetlerine maruz kalıyordu. Ayrıca hastanelerin büyük çoğunluğu özellikle Havana'daydı ve kırsalda yaşayan insanlar hastaneye gidemiyordu. Devrimden sonra eşit dağılmayan sağlık kurumları ve hizmetleri, Küba'nın tüm kırsal alanlarına ulaştırıldı.

Sosyal Güvenlik Yasası 1959'un Şubatında yayınlanmıştır. Bu yasaya göre anneler doğum öncesinde 34 hafta, doğum sonrasında da 18 hafta ücretli izinlidir. 1976 yılında kabul edilen anayasa ile bütün vatandaşlara parasız, evrensel, ulaşılabilir sağlık hizmeti verilmesi, bireylerin sağlığını geliştirme ve koruma gibi madde-

ler kabul edilmiştir. Küba'da amaçlanan şey tüm toplumun yönetime, ekonomiye, üretime katılabilmesi ve bu şekilde kolektif, sosyalist bir toplumu kurabilmektir.

Küba'da toplumun katıldığı organlardan biri Devrimi Savunma Komiteleridir.(CDR) Bu sisteme göre belirli bir top-

lumda yerleşik olan bir aile, o bölgedeki aileleri bilgilendirmek ve eğitmekle yükümlüdür. Bu sayede toplum, sosyalist sisteme daha da yaklaşmaktadır ve insanların sorunlarıyla bire bir ilgilenme, çözüm üretme imkânı doğmuştur.

Sağlığı geliştirme kampanyalarına katılan diğer toplum örgütü Kübalı Kadınlar Federasyonudur.(FDC) Bu sayede kadınlara servikal kanser (rahim

ağzı kanseri) taraması için yapılan kampanyalar FDC ile birlikte başarılı bir şekilde yürütülmüştür. Sağlık hizmetlerini yaygınlaştırmak adına Küba devleti 1970'de poliklinik modeli oluşturmuştur.1983'de aile hekimleri ile hemşirelerden oluşan aile hekimliği sistemine geçildi. Aile hekimleri görevli oldukları bölgede yaşarlar.

Bu sayede toplum ile hekimler arasındaki bağı kuvvetlendirmek amaçlanır.

Bebekler, gebeler, yüksek riskli işçiler, yaşlılar düzenli tıbbi muayeneden geçirilir. Yatağa bağlı hastaların bakımı için düzenli ev ziyaretleri yapılır.

Peki, toplumla bütünleşmiş, sağlığı koruma ve geliştirme üzerine hareket eden sağlık personelleri, hekimler nasıl yetiştiriliyor? Tıp eğitiminin üzerine oturduğu temeller şunlardır; -Marksizm-Leninizm öğretimi, -Dogmatizm ve pragmatizmden kaçınan bilimsel düşüncenin geliştirilmesi, -Teori ve pratik arasındaki açıklığın giderilmesi, -Tıbbın insancıl ve sosyal bir kavram olarak ele alınması, -Tıp eğitimine üretken el emeğinin sokulması, -Sos-

yalist ekip çalışması ve burjuva bireyselleştirilmesinin ortadan kaldırılması, -Tıp eğitiminin bir parçası olarak genel kültür eğitimi.(Roemer,1991)

Tıp eğitimi bütün öğrenciler için ücretsizdir, eğitim süresi 10 yıldır. Öğrenciler mezun olduktan sonra 3 yıl zorunlu olarak kırsal kesimde ya da dünyanın gelişmemiş bir bölgesinde çalışmak zorundadır.

Küba'da tıp eğitimi, teoriyi pratikte uygulama üzerine kuruludur. Aynı zamanda Küba'da hangi bölümden mezun olursanız olun, işiniz hazırdır. Bu nedenle oradaki insanlar herhangi bir gelecek kaygısı duymadan, işlerini severek yapabilmektedir. Küba kendi ülkesindeki insanların refah seviyesini yükseltirken, aynı zamanda sağlık ihtiyacı olan ülkelere kendi hekimlerini göndermiştir.

İlk defa 1962'de 52 Kübalı Doktor Cezayir'e çalışmaya gitmiştir. Öncelikli yerler savaşların ve doğal afetlerin olduğu Suriye, Angola, Etiyopya, Vietnam gibi ülkeler olmuştur.

Kübalı doktorlar, Çernobil faciasından sonra Havana'ya yakın bir bölgede radyasyona maruz kalan çocukları tedavi etmişlerdir. Kapitalist-emperyalist sistemlerin, insanlıkta yarattığı tahribatı, küçük küçük sosyalist bir ada olan Küba sarmıştır.

Peki, bütün bunlar olurken, kapitalist ülkeler sosyalizmin ilerleyişine göz mü yumdu? Hayır.

ABD'nin Küba'ya ambargosu 1961 yılında başladı.1992-93 yıllarında ABD ambargoyu ağırlaştırmaya başladı.ABD ve Avrupa ilaç şirketleri Küba ile ticaret yapılmaması konusunda birleşti.Böylece Küba'nın ilişkide olduğu ilaç şirketlerinin sayısı azalmış oldu...

Özellikle Sovyetlerin yıkılmasıyla birlikte, Küba ilaç üretmek için ihtiyacı olduğu hammaddeyi oradan alamaya başladı.Ambargonun ağır koşulları yüzünden bazı zamanlar, Kübalı hekimler hayati önemdeki ilaçları alamadılar, bu sebeple kimi hastalar ölmüştür. Fakat ABD'nin ağır ambargosuna, Sovyetlerin çökmesine rağmen Küba yıllar içerisinde sağlık harcamalarını kesmemiş, aksine arttırmıştır. Hatta Dünya Bankası Komisyonu 2006 yılındaki raporunda Küba için şu ifadeleri kullanmıştır: 'Küba'nın toplumu hareket ettirmede kayda değer bir kapasitesi vardır ve toplum katılım mekanizmaları geliştirmiştir.'(De Vos,2006)

Bütün bunlar bize Küba'nın yaşayış biçimini ve bundan güç alan sağlık hizmetinin ne kadar yol kat ettiğini gösteriyor. İnsanlar kapitalizmde gün geçtikçe eriyip giderken, sosyalizm de güçlenerek yoluna devam ediyor. Bütün zorluklara rağmen ayakta duran Küba'nın sosyalizmden ödün vermemesi, hepimizin örnek alması gereken bir durumdur.

KÜBA'YI ANLAMAK

“Komünizm Küba anayasasından çıkarılıyor”, “Küba’da neler oluyor”, “Küba artık sosyalist değil mi?”. Küba üzerine bir süredir devam eden tartışmalarda sürekli dile gelen bir dizi sorudan yalnızca birkaçı...

Kuşatılmış bir sosyalist bir ada, yüzyılın komünü olan Küba bir süredir yeni anayasayı tartışıyor. Komünist partinin önderliğinde gerçekleştirilen anayasa tartışmaları Küba genelinde bütün halk konseylerinde, komünist partinin tüm alt birimlerinden en üst birimlerine kadar en geniş unsurlar tarafından tartışılıyor.

Küba’nın politik olarak gerilediğini iddia eden karşı devrimciler, emperyalistler, dünya gericiliği ve elbette bizim topraklarımızın oportünist-reformistleri bu tartışmaları kanıtlanmış gibi göstererek, sosyalistlerin kalesinin yıkılmakta olduğunu söylüyor.

Hatta ülkemizin sözde sosyalistleri, ‘enternasyonalistleri ‘ yıllardır emperyalizme, kapitalizme, gericiliğe karşı savaş veren Küba’da yaşanan bu süreci fırsat bilerek sevinç yaygarasını koparmış durumda. Türkiye’deki birçok ortalama sol siyasi örgüt Küba

‘da zaten hiç sosyalizmin olmadığını, oranın zaten savunulmaması gerektiğini kendi yayınlarında koca puntolarla yazdılar, yazıyorlar. Emperyalist-kapitalist güçleri, onların değirmenine su taşıyan reformist-oportünistleri bu kadar sevindiren neydi aslında?

Bizim reformistlerimiz tıpkı karşı devrimciler gibi yeni oluşturulacak anayasadan “komünizm” kavramının kaldırılmasını, özel mülkiyetin Küba devleti tarafından tanınmasını sevinç yaygaraları kopararak karşılıyor. Onlara göre Küba zaten ne sosyalistti, ne de devrimci bir iktidara, devrimci bir topluma sahipti. Küba’ya bu kadar saldırıyan bu pek ‘devrimci’ örgütler Küba halkları senelerdir, tüm ablukalara, blokajlara karşı koymasına rağmen tek bir defa orayı görmedi, görmek istemedi.

Çünkü onlara göre Sovyetler de dağıldıktan sonra sosyalizm namına bir şey kalmadı, gerçi Sovyetler de onlara göre sosyalist değildi, ‘yıkılmaya mahkumdu’.

Fakat bu toprakların gerçek enternasyonalistleri, komünistleri, Küba halklarının gerçek dostları bugün Küba’nın her şeye rağmen savunulması, Küba halklarıyla dayanışma gösterilmes gerektiğini belirtiyor. Küba neden savunulmalı diye soranlara orada yaşanan süreci, Küba’nın yaşadığı abluka ve blokajı anlatarak açıklamaya çalışalım.

Küba’da neler oluyor?

Küba uzun bir süredir yeni oluşturulacak anayasasının taslağını yukarıda da belirttiğimiz gibi 19 Ağustos-15 Kasım tarihleri arasında partinin tüm birimleri aracılığıyla üniversiteler, okullar, mahalle toplantıları ile değerlendireyor. Fakat bu yeni anayasa taslağının içerik tartışmaları yeni devlet başkanı Miguel Díaz-Canel ile başlamış bir süreç değil. Yeni bir anayasanın oluşturulması, Díaz-Canel'den önce devlet başkanı olan Raul Castro döneminden beridir tartışılıyor. Devlet başkanının artık bir Castro olmaması uluslararası gerici sermaye basınında sosyalizm terk ediliyormuş gibi lanse ediliyor. 'Üzerinden atlamadan hemen belirtelim, Ocak ayından beridir görev başında olan yeni devlet başkanı Díaz-Canel uzun yıllardır komünist gençlik örgütünde ve daha sonrasında partide görev yapmış, çekirdekten yetişmiş, partiye bağlı önder bir komünist. Yani çekirdekten yetişmiş, Küba'nın yeni devlet başkanı sosyalizmi ileriye götürmeye, Kübalı işçi, emekçilere kendini adamaya hazır birisi.' Bugün Küba komünist partisinin ve Kübalıların tartıştıkları yeni anayasadan 'komünizm' ifadesinin kaldırılması Küba halkının ve komünist partisinin sosyalizme sırtını döndüğü, yüzünü kapitalizme çevirdiği anlamına gelmez. Tam tersine, bugün Kübalılar ve onların öncüsü Küba komünist partisi sosyalizmi Küba'da daha sağlamlaştırmak, daha

kalıcı hale getirmek için anayasadan bu kavramı çıkarmış oluyor. Kübalı işçi, emekçiler ve onların komünist partisi devrimci hedef olarak en elzem görevi komünizmin ön evresi olan sosyalizmi daha sağlam temellere oturtma mücadelesidir. Kübalı komünistlerin ve işçilerin şu anki en temel görevi budur. Komünizmin öncülü olacak bir toplumu kurabilmek, komünizmden vazgeçmek anlamına gelmez, tam tersine onu gelecekte gerçekleştirmenin gerçekçi adımlarını atmak anlamına gelir. Bununla birlikte, 'Küba'da özel mülkiyet geri geliyor, sosyalizm çöküyor tartışmalarına dönecek olursak, somut durumun somut tahlilini yapmak burada önemli bir noktada duruyor. Sovyetler Birliği'nin yaşadığı NEP dönemlerine benzetilen bu tartışmalar arasında bir fark var. Sovyetler Birliği nüfusun üretim dışında olan mülk sahibi, sermaye birikimi olan kesimlerini toplumsal hayata dahil edip, üretimin içine bir biçimiyle çekmek istediği için bu uygulamaya gitmişti. Bu yeni uygulama, bugün Küba'da üretimin dışına çıkmış, Küba ekonomisine zarar verebilecek hale gelmiş, karaborsacılık, denetimsiz şekilde hayatını sürdüren ve bir sermaye birikimi de olmayan bu kesimleri, kısmen ufak işletmeler açma, satın alma hakkını getirerek tekrardan toplumsal hayata kazanıp, ekonomiye daha olumlu yansıtmanın bir çabasıdır. Ülkenin içinde bulunduğu

koşulları anlamadan orada yaşanan blokajı görmeden anayasa maddelerini kitabın orta yerinden okuyup yorumlayanlar yanılıyor. 24 Şubat 2019 ulusal referanduma kadar yeni anayasa tartışılacak ve o zaman da oylamaya gidilecek.

Küba'da yaşamayanlar, kendi gözleriyle o durumu görmeyenler oraya dair farazi konuşmaktan, gerçek dışı argümanlara yer vermekten geri kalmayacak. Bir ülke düşünün kendi içinde devrimini yapmış doğaya, hayvanlara, insanlığa dair saygısı, sevgisi ile bilinen, çalışkan, dürüst, yoksul ama bir o kadar onurlu milyonlarca işçi, emekçinin yaşadığı, komünist yeni insanların olduğu bir yer. Fakat bu yer blokaj altında bir ada... Bu ada dünyadaki diğer kapitalist devletlerle toplumunun ve ekonomisinin ihtiyaçlarını karşılamak için ticaret yapmak zorunda. Fakat dünya karşı devriminin emperyalist –kapitalist devletlerin çoğu orayla ticaret yapmıyor. Bir ülke düşünün ki kendi ham madde kaynaklarının sinai üretim yapmak için yetersiz olmasından kaynaklı, dışarıdan işlenmiş ürün alması gerekiyor. Hele kimyevi veya teknolojik ürünlerin ülkeye girememesinden kaynaklı Kübalılar Sovyetler döneminden kalan arabalarla, teknolojik ürünlerle idare etmek zorunda kalıyor. Türkiye'de her mahallede en azından boya bulabileceğiniz bir dükkan mutlaka vardır. Boya

gibi işlenmiş kimyevi maddeleri edineme, teknolojik ürünleri bulamama sıkıntısı yaşamayan bizler bu durumu çok iyi anlayamayız, fakat Kübalılar bu sorunu en yakıcı şekilde hissetmektedir. Dünyada en fazla Çin ve Venezuela ile ticaret yapabilen, oralarından bu tarz işlenmiş ürünleri alan Küba ablukaya, blokaja, tüm çöktürme politikalarına karşı on yıllardır savaşıyor. Dünya halklarına büyük bir örnek olan Küba tüm zorluklar, yoksunluklara rağmen sosyalizmi daha iyi kurabilmek, nüfusunun hepsini üretime toplumsal hayata kazanabilmek için yeni anayasayı gündemine almış durumda. Buradan oturduğu yerden Küba halklarına, Küba komünist partisine saldıranlar orayla dayanışmayı örmek için ne yapıyor? Gerçek enternasyonalistlerin görevi orayla dayanışmayı önerken en temelde kendi ülkelerinde devrimi örgütlemek ve onu zafere ulaştırmaktır. Bizim 'enternasyonalistlerimiz' ise laf ebeliği yapma peşinde. Bugün Küba komünist partisi ve Küba halkı bazılarına göre geri adımlar atıyormuş gibi görünse de orada sosyalist sistem ileriye gitme yolunda. Küba'ya üstten bakan oraya elinden geldiğince saldıranlara inat, Küba'yı savunmak biz genç komünistlerin, Leninistlerin görevidir. Küba'yı anlamak isteyenler bir de oradakilerin gözüyle, Kübalıların direngenliğiyle orayı okusunlar!

Z.Vasily

ANGELA DAVIS

Güzel olduğunu söylemeye gelmedim.
Biliyorum, güzelsin.
Ama konu bu değil şimdi,
konu ölünü istemeleri,
Kafatasını istiyorlar, Angela,
Jackson'un, Lumumba'nın kafatasları gibi,
Büyük Şef'in çadırını süslemek için.

Ve biz
gülüşünü istiyoruz senin.

Değiştireceğiz kin duvarlarını
havanın saydam duvarlarıyla,
çektiğin acıların çatısını
bulutların, kuşların çatısıyla,
başında nöbet tutan gözcüyü
elinde kılıç tutan bir melek.

Nasıl da yanılıyor cellatların, Angela !
Sert ve ışıltılı bir dokudan yaratılmışsın,
paslanmaz bir atılımdan;
güneşlere, yağmurlara karşı koyarsın,
rüzgarlara, aylara,
karşı koyarsın fırtınalara.
Düşler vardır hani,
o düşlerde heykellere can verir zaman
ve boyuna türküler yaratır,
sen o düşlerin parçasısın.
Aştan söz etmeye gelmedim buraya,
seni sevdiğimi söylemeye gelmedim,
seni tutkuyla istediğimi...
Ah, konu bu değil şimdi.
Güçlüsün, dirençlisin, bunu söyleyeceğim,
yapıyorsan boğazlarına, kırarsın kafalarını
seni diri diri yakmak isteyenlerin
ülkenin güneyinde bir direğe bağlayıp,
kor kesilmiş bir direğe bağlayıp

güneyde alev alev bir çarımha bağlayıp
seni yakmak isteyenlerin boynuna sarılırsın.

Beceriksiz bir düşman bu.
Kendi sesiyle bastırmaya çalışıyor senin sesini,
ama biliyoruz hepimiz
yalnız senin sesin çınıyor şimdi,
bir dinamit gibi patlıyor gecede
tutuklanmış bir şimşek gibi çakıyor,

göklere yükselen bir alev gibi,
ışığında zencileri gördüğümüz,
yırtıcı tırnaklarıyla zencileri,
ve yoksul insanları, öfkeli insanları gördüğümüz
bir yıldırım gibi düşüyor sesin.

İçinde yaşadığım o gerçekleşmiş düşten,
kararlı insanların yanından,
bu azgın ama dostça denizin kıyısından,
yırtıcı dalgalara bakarak rıhtımda,
bağırıyorum, sırtına biniyor rüzgarın sesim,
o büyük rüzgar götürüyor sesimi
benim rüzgarım babamız Karaipler.

Adını söylüyorum, Angela, bağırıyorum.
Kavuşturuyorum ellerimi, yalvarmak için değil,
yakarmak için değil cellatlarına,
alkışlamak için seni,
tutmak için elimde senin ellerini,
güçlü ellerini, o güçlü ellerini,
senin olduğumu bilmen için, Angela

Nicolas Guillen
(Kübalı, sosyalist şair)

KÜBA DEVRİMİ'NİN KALBI

Kavganın içinden sadeliğiyle geçen bir kadın demişler Celia için. İsmi Fidel Castro veya Che Guevara kadar tanıdık gelmeyebilir. Fakat Küba Devrimi'nin her aşamasında, Castro ve Che'nin yanında yerini alan, devrime hayatını adan ve mücadeleleyen bir kadın gerilladır. Sierra Maestra'nın ilk kadın gerillasıdır.

Devrim mücadelesine halkın iktidara karşı öfkesinin büyüdüğü bir dönemde katılmıştır Celia. Mücadeleye katılırken babasına yazdığı mektupta “Bütün korkular artık tarihtedir ve şimdi insanlar kendi duygularının gerçek hislerine sahipler ve devrim her şeyden öte.” demiştir.

26 Temmuz hareketinin kurucusu olmuş, gerilla yetiştirmiş, gerillalara

lojistik destek sağlamış, kuryelik yapmış, Granma Çıkarması'nı örgütlemiştir. Batista Celia'nın ölü ya da diri yakalanması emrini verdiğinde yüzünü tamamen dağlara dönmüş, daha sonra

Sierra Maestra'daki günlerinin hayatının en güzel günleri olduğunu söylemiştir. İlk kadın taburu olan Mariana Grajales Tuğayı'nı kurmuş, devrim sürecinde ve sonrasında ka-

dınların dönüşüm ve katılımı için büyük emek sarf etmiştir. Mariana Grajales'in ikinci kumandanı Tete Pueblo devrim sürecinde kadının yerini şöyle anlatıyor;

“Biz hiç bir zaman geride kalmadık. Erkeklerin yanlarında, bazen önlerinde olduk. Çünkü aramızda bir fark yok.”

Yazar Alice Walker, Celia'dan

'Hasta toplumlar için ilaçtır' diye bahsetmiş; Celia da yaşamıyla, verdiği mücadeleyle bu nitelendirmenin hakkını vermiştir. Kendisine verilen her görevi özenle ve eksiksiz yerine getirmiş, tek bir alanla sınırlı kalmamış, devrimden önce ve sonra mücadelenin her alanında yer almış, Küba halkı için sayısız çalışma yürütmüş, anne ve babasını kaybetmiş çocuklara bakmış, devrimden sonra yeni düzenin inşası için birçok görev almıştır.

Toplumun dönüştürülmesi arzusuyla dolu, cesur ve özverili bir devrimcidir. Kendi yaşamı üzerine tek satır yazmamış, ama mücadelenin her anını, her gelişmeyi kaydetmiş, notları devrimin tarihinin yazılması açısından önemli belgeler olmuştur. Devlet parklarının oluşturulmasında, Cohiba markasının geliştirilmesinde, okuryazarlık programlarında, her çeşit alanda emek vermiştir.

Tete, Pueblo Celia için "Küba Devrimi Celia Sanchez'in devrimidir ve Devrimci Küba Celia Sanchez'in Kübasıdır. Yaptıklarımızda ve geldiğimiz noktada o hepimizin ilham kaynağıdır." demiştir.

Küba Devrimi'nin merkezindeki kadın olduğu ve hatta kararları veren asıl kişinin o olduğunda söylenir.

Devrimden sonra Celia, ölümüne kadar Bakanlar Konseyi Başkanlık Sekreterliği'ni sürdürmüş, ne uğruna savaştığını zaferden sonra da unutmamış ve devrime adanmışlığıyla, Küba halkı tarafından da hiç unutulmamıştır.

Celia Sanchez'in devrim işçiliği, mücadeledeki özverisi ve adanmışlığı, devrim yolunda inançla, sebatla yürüyüşü bugün bizim mücadelemize de yön vermelidir.

Onun toplumu devrimci yolla değiştirme ve dönüştürmeye duyduğu özlemi, bizler bu karanlık günlere bir ay ışığı olarak taşınmalı ve bu ay ışığının aydınlattığı yolda, cesur birer savaşçı olarak yürümeliyiz.

Bizler, yaşamın ve kavganın yarısı olan kadınlar, artık güncelliği açık olan devrim mücadelesinde, yeni bir dünya kurma mücadelesinde en ön saflarda yer almalıyız.

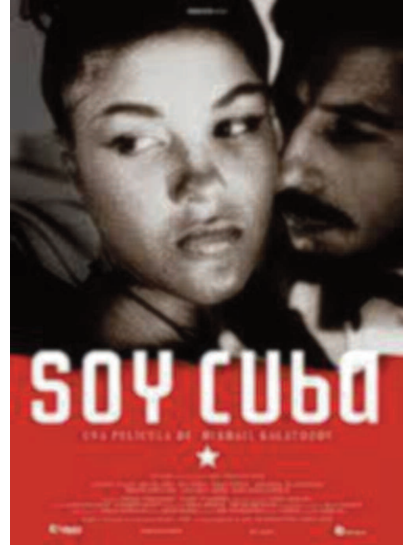
"Belli ki yakındır hayatı ve doğayı sarsacak saat!.."

FİLM TANITIMI

‘SOY CUBA’ ‘BEN KÜBAYIM’

“Ben Küba’yım.
Neden kaçıyorsun? Eğlenmeye geldin.
Hadi, eğlen!
Ne hoş bir tablo değil mi?
Gözlerini kaçırma. Bak!

Ben Küba’yım.
Senin için bir kumarhane, bir bar, bir
otel ya da bir genel evim.
Ama bu çocuk ve yaşlıların elleriyim
aynı zamanda.
Ben Küba’yım.”

Yönetmenliğini Mikhail Kalatozov’un üstlendiği, 1964 yılı Sovyetler Birliği ve Küba ortak yapımı, Soy Cuba (Ben Küba’yım), devrimden önceki hayatlara, yaşamlara sağlam ve geniş bir perspektifle bakmanızı sağlayacak.

Film, dört ayrı yaşamın penceresini aralıyor. Birinci bölümde, fuhuş yapmak zorunda bırakılan bir kadını, ikinci bölümde, çiftçilik yapan bir Kübalı’nın işlediği toprakların bir Amerikan şirketine satılmasının ardından hissettiklerini anlatıyor. Üçüncü bölümde, Fidellerin kırlardan yürüttükleri mücadeleyi üniversite amfilerinde büyüten öğrencileri ve son bölümde ise silahlı mücadeleye karşı gelen fakat Batista diktatörlüğünün pervasız teröründen nasibini aldıktan sonra gerilla mücadelesine katılan bir köylünün hikayesi perdelere yansıyor. Siyah-beyaz çekilen film, 1990’lı yıllara kadar Amerika’da yasaklı haldeydi.

Devrimi ve devrimci mücadeleyi perdeye yansıtmak isteyen Sovyet ve Kübalı yönetmenler döneme göre çok ileri bir film teknolojisini, filmde kullanmışlardır. ‘Soy Cuba’ uzaktan bakınca çok şeyin söylenebileceği bir sosyalist coğrafyanın tarihini anlamak için izlenebilecek bir film.

Uluslararası Gençlik Hareketi Üzerine

Marx, kapitalizmin bir dünya sistemi olduğunun altını çizerken, aynı şekilde işçilerin de doğuştan enternasyonal olduğunu, vatanlarının olmadığını belirtmişti. Biçimsel olarak ulusal bir çerçevede hareket eden işçi sınıfı özünde enternasyonal bir mücadele yürütmektedir. O, tüm dünyada sermayenin egemenliğine karşı mücadele yürütür.

İşçi sınıfı daha ilk siyasal adımda enternasyonal örgütler kurmayı başardı. Komünistler Birliği'nden bugüne kendini asla dar ulusal sınırlara hapsedmedi. Hatta bizzat Enternasyonal'ler örgütledi. Sermayenin tüm bölme-parçalama çabalarına karşın enternasyonal bir sınıf olduğunu pratikte gösterdi.

Genç işçilerin, gençlik kitlelerinin kapitalizme, emperyalizme karşı uluslararası çapta kurdukları gençlik birliktelikleri de aynı bilincin ürünüdür.

İlk gençlik örgütü 1885'de Hollanda'da kuruldu. Daha sonraki yıllarda İsveç, Avusturya, Fransa, İtalya, Norveç, İsveç, Kuzey Almanya, Amerika, Finlandiya, Macaristan ve Danimarka'da sosyalist gençlik örgütleri kuruldu. 1907 yılında uluslararası eylem ve etkinlikleri örgütleyecek, ülkelerdeki sosyalist örgütlerin haberleşmesini sağlayacak bir Geçici Uluslararası Büro oluşturuldu. Bu büronun ilk hareketi 1907 Stuttgart'ta ilk Uluslararası Gençlik Konferansı yapmak oldu. Gençlik hareketinin devrimci programı, bu konferans sayesinde temelini oluşturdu.

1910'da Kopenhag'da sosyalist gençlik örgütlerinin 2. Uluslararası Konferansı, 1912 yılında Basel Uluslararası Gençlik konferansı düzenlendi. 1914'de 1. Dünya Savaşı'nın patlak vermesiyle ülkelerdeki reformist partilerle devrimci gençlik örgütleri arasında ideolojik ve pratik ayrılıklar yaşandı. Kimi reformist partiler 1. Dünya Savaş'ında kendi ülkelerinin burjuvalarını desteklemenin, ana vatani kurtarmanın çağrılarını

yapıyor ve dünya halklarına en büyük ihanet-

l e r i n i
gerçekleştiriyorlardı.

Böyle bir süreçte devrimci örgütler

“Emperyalist-kapitalist krizi iç savaşa çevirelim, içerde oluşacak

güçlü proleter ayaklanmalarla dünya genelinde sınıf mücadelesini

arttıralım” şiarını yükselttiler. Bazı gençlik örgütleri, partilerin bu politik hatasına düşerek yok oldular.

O dönemde Viyana'da bulunan Uluslararası Büro, reformizmin saldırıları sonucu Gençlik Enternasyonalinin çalışmalarını durdurma kararı aldı. Fakat başta İtalya, İsviçre, Fransa, Belçika, İspanya olmak üzere birçok sosyalist gençlik birliği bu karara itiraz etti ve İsviçre Sosyalist Gençlik Birliği, Gençlik Enternasyonal çalışmaları yeniden başlattı.

4-6 Nisan 1915'te Uluslararası Gençlik örgütlerinin düzenlediği Bern Konferansı gerçekleşti. Bu konferans ile Uluslararası Gençlik Bürosu'nun İsviçre'ye kaydırılması, uluslararası gençlik gününün yapılması gibi kararlar çıktı. İlk uluslararası gençlik günü 3 Ekim 1915'te yapıldı. Bern Konferansı reformistlerin,

hükümetlerin engellemelerine rağmen yapıldı. Bu, savaş sırasındaki ilk uluslararası işçi konferansıydı ve 2. Enternasyonal çökmüş durumdayken, sosyalist gençlik uluslararası eylem için bir araya geldi.

Sosyalist Gençlik Enternasyonalı “Gençlik Enternasyonalı” dergisi oluşturdu. Dergi 1915'te yayımlanmaya başladı. 1917'de Rusya'da gerçekleşen devrim, dünya devrim hareketini ciddi bir şekilde etkiledi. Bolşevikler Gençlik Enternasyonalı'nın en güçlü müttefikleri oldular. Ve 1917 Ekim Devrimi gerçekleştiğinde, tüm düşmanlara karşı Bolşevikleri ilk savunan da Gençlik Enternasyonalı'dır.

Rus Devrimi savaşın dengelerini değiştirdi. Devrimci hareket bütün ülkelerde hızlı yükseldi. Almanya, Macaristan, Küba, Vietnam, Bulgaristan gibi ülkelerde devrimi ateşledi. Rusya'da Bolşevik Gençlik Birliği'nin kurulmasından sonra, ilk Komünist Gençlik Birlikleri ortaya çıkmıştır. 1919 Berlin'de Sosyalist Gençlik örgütlerinin uluslararası birliğinin 4. Kongresi, Komünist Gençlik Enternasyonalı'nın kuruluşu oldu. Mart 1919'da Moskova'da 3. Enternasyonalin kuruluşu gerçekleşti. Bu kongreye Uluslararası Gençlik Birliği de davet edildi. Bu durum Gençlik Enternasyonalinin geldiği noktayı gösteriyor.

Faşizmin yoğun saldırıları altında, ezilen halkları daha da yakınlaştıran, uluslararası alanda dayanışmayı ve pratikleri arttıran bu adımlar oldukça önemlidir. Biz devrimci öğrencilerin de yapması gerekenler var.

1. Güncel sürecin tahlilini yapabilmek ve pratikte daha donanımlı olabilmek için, kendimizi ideolojik-politik olarak geliştirmeliyiz.

2. Diğer ülkelerin gündemini düzenli takip etmeli, bunları sosyal medyada, yayınlarımızda yaygınlaştırmalı ve insanlara aktarmalıyız.

3. Başta İngilizce olmak üzere, Arapça, İspanyolca vb. dilleri öğrenmeli ve DÖB'ün dil/çeviri komitelerini oluşturmalıyız. Bu anlamda kendini geliştirmek isteyen her insanla çalışmalar yapmalıyız.

4. Yayınlarımızı, kitaplarımızı, çağrılarımızı başta İngilizce olmak üzere birçok dile çevirmeliyiz.

5. Yukarıda belirtilerimizi yerine getirirken şunu her zaman hatırlamalı ve bu ideal için çabalamalıyız. Her gerçek enternasyonalist kendi ülkesinde devrimi zafere taşımak için bütün fedakarlığıyla çalışmalı ve bir yandan kendi proletaryasının özgürlüğü için savaşırken, diğer taraftan da bu mücadelenin diğer emekçilerin özgürleşme sürecini de hızlandıracağını bilmelidir.

Mücadele, Aile ve Kavga

Birçoğumuz çeşitli nedenlerden dolayı ailelerimizle karşı karşıya geldik, gelmeye de devam ediyoruz. Kimi zaman eve geç gelmemizden, dışarıda fazla vakit geçirmekten, giydiğimiz eteğin boyundan ve biraz da uçuk olacak fakat bir erkek arkadaşımızın olmasından...

Ailenin bireyleri, üzerlerine mal edilen ‘sözü geçen’, ‘karşı gelinmeyen’ sıfatlarını ve sahip oldukları ve üzerlerimizde uyguladıkları iktidar olgusunu her seferinde, her sırunda yinelemekte, pekiştirmekte.

Mücadeleye atıldığımızda, kavganın içinde pişmeye başladığımızda yaşadığımız maddi vs. sıkıntuların da ötesinde en sert ve bizi yoran en yoran, zorlayan şey aile oluyor.

En basit bir eylemselliğin içinde bulunurken dahi ailemizin bunu fark etmesinden korkmamız, bir eylemde gözaltına alınırım korkusuyla arka saflarda yer tutmamız, dışarıya çıkarken türlü türlü yalanlar söylememiz, kısacası aileyle yüzleşmekten ve kavga etmekten korkmamız ve bundan kaçınmamız, en azından bunları daha ileri bir tarihe ertelememiz...

Aslında tüm bunlar içimizde büyük bir huzursuzlukla yaşamamıza ve sürekli bir kaçış içinde bulunmamıza neden oluyor. Keza ertelemek, bize ruhsal ve gündün güne büyümekte olan korkumuzu pekiştirmekten başka bir şey de kat-

mıyor.

Burada önemli olan şey yaptığımızın bilincinde olmamızdır.

Yaptığımız şey kesinlikle Dünya üzerindeki en şerefli ve hiçbir şeyle karşılaştırılmayacak onurlu bir şeydir; devrimciliktir.

Devrimcilik;

Onurdur.

Dürüstlüktür.

Çalışkanlıktır.

Çürümeye karşı ahlaki bir tutumdur.

Köhnemiş, eski bir şeyi yıkmak, üstüne yeni, berrak bir şeyi inşa etmektir.

“Köhnemiş, eski bir şey”, yaşadığımız kapitalist sistem içerisinde tüm insani duygulardan, maneviyattan uzak, salt çıkar ilişkisi üzerine kurulu bir aile ilişkisini en basit haliyle ancak böyle ifade edebiliriz.

Bu sisteme ve onun yarattığı insani ilişkilerin yozluğuna karşı mücadele ettiğimizi söylüyoruz. Peki bunları söylerken ne kadar samimiyiz? Her seferinde proletaryanın tüm bu insanlık dışı sömürü ve yaşam koşullarına karşı neden birden ayağa kalkmadığını, ayaklanmayı hep bir sonraya ertelediğini öfkeyle düşünce duruyoruz. Peki neden biz, ailemizle yaşayacağımız kavgayı hep bir sonraya erteliyor, bu kavgayı geciktiriyoruz?

Ailevi bağlarımızın kopmasından mı? Hani şu çıkar, maddiyata bağlı ve kendi iktidar gücünü bizim üstümüzde uygulayan ailenin bağları.

Aile tarafından reddedilmek mi? Pekala olabilir, dinci-faşist iktidar düşüncelerimizden dolayı bizleri yargılıyor, tutsak ediyor, öldürüyor. Ailemizin bizi düşüncelerimizden dolayı reddetmesi, bizi kabul etmemesi kimin safında olduğunu gösterir.

Ailemizin bizi yargılamasından, bizden uzaklaşmasından dolayı mı? Yargılasınlar, gerekirse kendi ideolojik çerçeveleri açısından bizleri mahkum etsinler. Bizim de onları yargılamamız, mahkum etmemiz ve sert bir tabirle, ezip geçmemiz gerekir.

Böylece ilk kavgamızı vermiş ve mücadelenin safhalarını somut olarak görmüş oluruz. Kısacası, korktuğumuz, çekindiğimiz hiçbir şeyin mantıklı bir gerekçesi yok.

Tabii ki ailemizle tartışırken ikna edici ve bir o kadar da kararlı olmalıyız.

Fakat kesinlikle kendimizden ne ödün vermeliyiz ne de taviz. Böylece kavgayı biz kazanır, mücadelemizi çetin bir kararlılıkla sürdürmüş oluruz.

**‘‘Ne yaşarsak yaşayalım,
umutsuzluğa kapılmayalım.
Yılgınlığa kapılmayalım.
Korkuya kapılmayalım.
Görmezden gelmeyelim.
Uzak durmayalım.
Sorunlarla baş etmenin,
tek bir çözümü var; ille kavga!’’**

İstanbul’dan bir DÖB’lü

**“Bu, namustur
Künyemize kazınmış,
Bu da sabır,
Ağulardan süzölmüş.
Sarıl bunlara
Sarıl da büyü...”**

Üçüncü Havalimanı İşçileri Yalnız Değildir!

